

Chương 37

Trái tim nam nhân kim dưới đáy biển (2)

Khiến Tô Hồng Tụ tức giận, thiếu chút nữa lại giận đối chọi tức hấn.

Sở Dật Đình kia, sao dầu muối không vào, hồ đồ không linh nghiệm? Nàng đã nhẫn nhịn nở nụ cười như vậy với hấn, sao hấn vẫn ác thanh ác khí¹?

Tô Hồng Tụ không biết, thái độ của Sở Dật Đình với nàng coi như tốt rồi, nếu biến thành người khác, hấn hoàn toàn sẽ không nói nhảm nhiều như vậy với đối phương, đã sớm để cho kẻ dưới đuổi người ta đi rồi.

“Ta không quay về! Không phải ngươi không biết, phủ Thừa tướng kia, vốn không có ai để ý đến ta, phụ thân ta đã sớm quên ta và mẫu thân, hấn hiện giờ, đầy trong đầu chỉ có muội muội ta và tân phu nhân kia, ta trong nhà, một câu không đúng, đặc tội bọn họ, không biết bọn họ sẽ phạt ta như thế nào!”

Nghe như vậy, Sở Dật Đình hơi kinh ngạc.

Quả thật, lần đầu tiên khi hấn nhìn thấy Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ đang ở trong một căn phòng rách nát, trong phòng gió lùa bốn phía nát cỏ tranh.

Nhìn dáng dấp nàng vừa thấp vừa nhỏ, vừa nhìn chính là dinh dưỡng không đầy đủ, đã lâu không được ăn cái gì ngon lành.

Cũng khó trách nàng lại thèm ăn như vậy, vừa ra ngoài lập tức tìm đồ ăn khắp nơi.

Nghĩ như vậy, phiền loạn trong lòng Sở Dật Đình dần tản đi, nhìn Tô Hồng Tụ, trong mắt không tự chủ nổi lên vẻ đau đớn thương tiếc.

“Tùy ngươi.”

Sở Dật Đình lạnh lùng nói, không hề đi theo sau lưng Tô Hồng Tụ nữa, một mình xoay người sang chỗ khác, cứ thế đi.

Tô Hồng Tụ vội vàng đi theo, Sở Dật Đình đưa lưng về phía nàng, không nhìn tới, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp động lòng người của nàng, chậm rãi ở sau lưng hấn hiện lên một nụ cười mưu ma chước quỷ đã thực hiện được.

Hai người cứ một trước một sau đi tới như thế, Tô Hồng Tụ nhìn cái gì cũng mới mẻ, xem cái gì cũng chơi hay, trước cửa võ quán người ta mở võ đài luận võ kén rể, nàng cũng muốn đi tham gia náo nhiệt, còn thiếu chút nữa bị cô nương nhà người ta dùng tú cầu ném trúng.

Không biết từ lúc nào, đồng hồ lớn ban đầu nàng ôm trong ngực rơi vãi hết trên đường rồi.

Lại đi một lúc lâu, Tô Hồng Tụ rút cuộc cảm thấy đường có điểm không đúng, trời đã trễ như vậy, sao Sở Dật Đình không đi về phía dịch quán, mà càng ngày càng đi vào trong rừng sâu núi thẳm rồi?

Kỳ quái, hắn không cần trở về sao?

Buổi tối hắn không ngủ được sao?

Tô Hồng Tụ nào biết, bởi vì khuôn mặt của dfienddn lieqiudoon Sở Dật Đình quá mức tuấn mỹ, từ nhỏ đã rước lấy vô số phiền phức.

Nếu để cho người ta biết buổi tối hắn ngủ ở đâu, không cần phải nói, đêm hôm đó nhất định sẽ có người len lén sờ tới trên giường hắn, những người đó có đôi khi là nữ, có lúc lại là nam, thậm chí có một lần, sờ tới trên giường hắn là một lão già sáu bảy chục tuổi, râu tóc cũng hoa râm.

Vì vậy, Sở Dật Đình chưa bao giờ ngủ trong phòng, nóng đi nữa, lạnh đi nữa, hắn cũng đã quen lấy trời làm chăn, đất làm chiếu, ngủ ngoài đồng hoang.

Lý do trong đó hết sức đơn giản, ở nơi cánh đồng bát ngát bao la, khó gặp được người lòng dạ khó lường, ra tay tương đối dễ dàng, không đến mức bị kẹt trong phòng, không để ý sẽ bị người ta ám toán.

Tô Hồng Tụ trước đây hết sức đáng thương, chỉ có thể ở trong nhà cỏ bốn phía gió lùa, lung lay sắp đổ, thật không ngờ Sở Dật Đình còn thắm hơn nàng, mặc kệ trời mưa gió, thậm chí bên ngoài lạnh lẽo đến kết thành băng, hắn đều có thói quen ngủ ngoài đồng hoang.

Mặc dù Tô Hồng Tụ không biết Sở Dật Đình muốn dẫn nàng đi đâu, nhưng mà, đi theo sau lưng Sở Dật Đình, nàng lại không hề cảm giác thấy không yên bình hay bất an.

Đợi cho đêm chậm rãi khuya dần, hai người tới một cánh đồng bát ngát bao la, cơn trùng kêu rả rích bốn phía, bên cạnh còn có một dòng suối nhỏ trong suốt.

Sở Dật Đình dừng bước chân, thản nhiên nói: “Nếu người thật sự không muốn về nhà, vậy tối nay ngủ ở đây cùng ta.”

Tô Hồng Tụ lập tức vui mừng, nơi này thật đẹp, giống như sơn cốc khi nàng còn làm hồ ly đã từng ở.

“Được, người chờ đó, ta đi bắt cá cho người!”

Tô Hồng Tụ vui mừng hơn hờ nói, cả cánh đồng bát ngát đều rải đầy tiếng cười êm tai quyến rũ của nàng, giống như tiếng chuông ngân trong trẻo.

Sở Dật Đình không khỏi kinh ngạc, mặc dù Tô Hồng Tụ ở phủ Thừa tướng không được quan tâm, dù sao cũng là một đại tiểu thư, Sở Dật Đình không ngờ nàng sẽ bắt cá, lập tức kinh ngạc liếc nhìn nàng.

Không nghĩ rằng, cái nhìn này vừa đúng lúc đối diện với khuôn mặt mềm mại đỏ bừng của Tô Hồng Tụ, thẹn thùng vô hạn, không lúc nào không tỏa ra vẻ quyến rũ và quyến rũ.

Sở Dật Đình lập tức đen sì mặt, quay đầu đi.

Tô Hồng Tụ đi đến bên dòng suối nhỏ, kéo cao làn váy nhảy vào trong dòng suối ấm áp.

Không ngờ, nàng hóa thân thành người, không còn là hồ, kỹ xảo bắt cá lại đều biến mất, mặc kệ nàng đập nước như thế nào, mở to hai mắt đưa tay đi bắt cá ra sao, những con cá trơn mượt kia cứ chạy trốn khỏi kẽ tay nàng, hận đến nàng nghiêng răng kèn kẹt.

Náo loạn hồi lâu, cá không bắt được nửa con, ngược lại tự biến mình thành mặt mày xám tro, lôi tha lôi thôi không thành dáng vẻ gì.

Nhìn lại Sở Dật Đình, khá lẩm, chẳng qua chỉ trong một lát, hẳn bắt được nhiều thỏ hoang ở đây như vậy? Lại còn bắt được nhiều chim trĩ như thế?

Hơn nữa bên trong còn có gà rừng đuôi đỏ nàng thích nhất.

Tô Hồng Tụ nuốt nước miếng, cá cũng không bắt, cũng không mò mẫm đập nước nữa, loẹt xoẹt đi về phía Sở Dật Đình ngồi xuống bên cạnh, hai cặp mắt to quyến rũ như nước nháy mắt cũng không nháy mắt, nhìn chăm chăm vào gà rừng thỏ hoang trong tay Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình mới vừa nướng xong một con, rút gà rừng từ trên gậy gỗ ra, hai mắt Tô Hồng Tụ sáng lên, thò tay ra định đoạt lấy từ trong tay hắn.

Chỉ nghe “Bốp” một tiếng, gậy gỗ die,n; da.nlze.qu;ydo/nn không chút lưu tình đánh vào mu bàn tay nàng.

Tô Hồng Tụ hít khí, mắt to chớp chớp, vừa định giả khóc, lại lơ đãng liếc nhìn mu bàn tay trắng nõn mềm mại của mình.

Hả, lần này mu bàn tay của nàng không đỏ.

“Thật nhỏ mọn, thật sự không thích, nhiều thứ như vậy, một mình ngươi lại ăn không hết...”

Đang nói nhỏ, không ngừng oán trách, đã thấy Sở Dật Đình không biết đào đâu ra một tấm lá chuối, rửa lá chuối vào trong suối, cầm lá cây bọc gà nướng nhét vào trong tay nàng.

“Còn nóng, để lát nữa ăn.”

Không sai, Sở Dật Đình vừa nhét gà nướng vào trong tay Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ đã bị bỏng đến “A” một tiếng ném gà nướng xuống đất.

May mà còn cách một lớp lá chuối, bằng không, hai bàn tay bé nhỏ mềm mại trắng nõn kia lại bị nóng đỏ rồi.

Tô Hồng Tụ giờ mới hiểu được, thì ra không phải Sở Dật Đình không chịu tặng gà nướng cho nàng, mà sợ gà nướng làm bỏng tay nàng. Tô Hồng Tụ ngẩng đầu nhìn Sở Dật Đình, nhìn thấy Sở Dật Đình nhếch môi, ra vẻ muốn cười lại không.

“Quý chết đói đầu thai, luôn ăn không đủ no.”

Nghe lén được tiếng lòng mang theo ý cười của Sở Dật Đình, Tô Hồng Tụ lập tức sa sầm mặt, liên tiếp trợn mắt nhìn hấn vài lần.

Ghi chú:

1. Ác thanh ác khí: giọng nói tức giận và lời nói nặng nề.